

Preek in de doopdienst in de Maranathakerk op zondag 1 november 2020, 9:00 uur

Matteüs 25:1-13

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Het verhaal dat we lezen over de bruiloft en de tien meisjes, staat in een reeks toespraken van Christus, waar Hij de mensen op het hart bindt om waakzaam te zijn.

Waakzaam, met het oog op zijn wederkomst.

Als Hij komt, ben je er dan klaar voor?

Kun je Hem dan ontmoeten?

Ken je Hem dan?

Zo lezen wij vanmorgen de gelijkenis over de vijf wijze en vijf dwaze meisjes.

En alles draait om de vraag: heb je genoeg olie bij je?

Het kon wel eens lang duren voor de Bruidegom komt.

De Bruidegom, dat is Christus.

En de bruid, dat is zijn gemeente, uit Israël en de volkeren.

De liefde van de Bruidegom voor zijn bruid, de liefde van Christus voor ons, mensen, is zo groot, dat er een bruiloft komt!

Een bruiloft, dat betekent feestvreugde. Het vieren van de liefde die er is tussen de bruidegom en zijn bruid.

Het vieren van de liefde van Christus voor ons mensen. Voor zijn volk Israël en ook voor alle volkeren.

Een liefde die zo groot is, dat Hij zelfs zijn leven heeft gegeven,

om ons bij die eeuwige vreugde van zijn Vader in de hemel te brengen.

Ook al hebben wij mensen gezondigd – Christus heeft uit liefde Zélf het offer gebracht dat alles goed maakt.

Ook al moeten wij mensen sterven – Christus heeft uit liefde de dood overwonnen, zodat wij eeuwig mogen leven in zijn liefde en die van de Vader.

Dat is de kern van ons geloof. Een kern die opnieuw ontdekt werd tijdens de Reformatie, de Kerkhervorming, gisteren 503 jaar geleden.

Iets om voor altijd te mogen weten.

Van Maarten Luther is bekend dat hij wel eens zwaarmoedige buien had, denkend aan zijn eigen zonden of denkend aan alle zorgen die er ook in die tijd waren.

Maar dan zei hij tegen zichzelf: "Ik ben toch gedoopt!" En dan klaarde de lucht weer.

Want ja, de doop, die getuigt daarvan, van Christus en Gods genade, een leven lang.

Dat werd vanmorgen ook verzekerd en verzegeld aan de dopelingen, dat de Here God en Christus hun "ja-woord" over hen uitspraken. Kome wat er komt.

Voor heel hun leven mag dit geweten worden.

Mag daar op teruggevallen worden.

De die bruiloft, dat de liefde van de Bruidegom Christus, er ook voor hén is. Dat ook zij die bruid zijn.

Ook als de Bruidegom lang op zich laat wachten.
Als het al zo lang duurt voordat Christus terugkomt.
Voor ons al 2000 jaar...
En ook nog eens coronatijd.

Ja, het is een verhaal dat ons veel te zeggen heeft in onze tijd.
Het kon wel eens middernacht zijn dat de Bruidegom, dat Christus komt.

Middernacht, dat is toch helemaal geen tijdstip om een bruiloft te gaan vieren?
Dat verwacht je toch niet?
Hoe is dat eigenlijk bij ons?
Houden wij er nog serieus mee dat Christus vandaag of morgen wel eens zou kunnen komen?
Zijn wij er dan klaar voor?
Kennen wij Hem dan?
Want dat wordt tegen die vijf dwaze meisjes gezegd, voor wie de deur dichtbleef:
"Ik ken jullie niet..."

Het is dan ook een verhaal met klem.
Met klem worden wij opgeroepen om Christus te kennen.
Daarover gaat het bij die meisjes.

Maar wat is dan precies het punt, waar gaat het om?
Laten we eens nader naar die meisjes kijken.
Want over hen gaat het, en aan de hand van hen mogen wij ook nadenken over onszelf,
hoe het zit bij ons.

Die meisjes met de lampen, zij waren bekende verschijningen op een bruiloft in het Midden-Oosten.
Daar waar het al vroeg donker kan zijn, hadden zij tot taak om de bruid en bruidegom tot elkaar te brengen voor het feest in de avond. Hen met hun lampen feestelijk bij te lichten, op weg naar de bruiloftszaal.

Daarover gaat het dus, ook bij ons. Over de vraag of wij elkaar met de Bruidegom, met Christus, in contact brengen.
Lichten wij elkaar bij met het licht van het evangelie, of niet?
Daarover gaat het.
Een actuele vraag juist ook in een doopdienst.
Want dat is een belangrijke taak die je hebt als doopouders, en ook als grootouders of hoe je ook op elkaar betrokken bent: om elkaar het licht van het evangelie van Jezus Christus door te geven.
Toen wij het doopgesprek hadden praatten we daarover door met elkaar,
hoe mooi en kostbaar dat is om daar als ouders en gemeente al mee bezig te mogen zijn,
om via de kinderbijbel bijvoorbeeld, of via liedjes en eenvoudige kindergebedjes je jonge kinderen al in aanraking met de Here God en de Here Jezus te brengen.
En hoe kostbaar het is als je kinderen, zo jong als ze zijn, daar al ontvankelijk voor blijken.
Iets om dankbaar voor te zijn.
En om verder mee te gaan, ook nu je gezinnen zijn uitgebreid.

Daarover gaat het dus: om je kinderen – en wij allen elkaar – bij te lichten met het licht van het evangelie, het goede nieuws dat Christus als onze Bruidegom onderweg naar ons toe is, en dat het eeuwige bruiloftsfeest zál komen!

Maar wat heb je daar dan voor nodig, om dat te doen?

Je hebt olie nodig, horen we in het verhaal.

Dáár hangt alles vanaf.

Het is goed om daar de vinger bij te leggen.

Want het gaat er uiteindelijk nog niet eens om of je altijd wel wakker bent.

Want dat gold voor alle tien de meisjes, dat ze in slaap gevallen waren, toen het allemaal zo lang duurde. Ook de vijf wijze meisjes waren in slaap gevallen. Maar zij mochten toch naar binnen, waar die andere vijf dat niet mochten.

Nee, het had te maken met de vraag of je genoeg olie bij je hebt, ook als het allemaal langer dan gewacht of gehoopt duurt.

En wat is die olie dan?

Nou, die olie staat symbool voor de Heilige Geest.

Want uiteindelijk is Hij degene die je geloof brandende houdt.

Dat ben je nooit zelf uiteindelijk.

Wij mensen presteren uit onszelf niet zo bar veel op dat gebied.

Als wij geloven, hopen en liefhebben, is dat altijd te danken aan de heilige Geest, die in ons woont en werkt, en die het geloof in ons teweeg brengt.

Die dan heel diep met ons verweven is, en dan lijkt het misschien wel of je het zelf bent, die gelooft, en daar ben je dan natuurlijk ook zelf helemaal bij betrokken, maar tegelijk wél aangestuurd door de heilige Geest.

Ook de apostel Paulus zegt dat, dat het uiteindelijk de Here Gód is die door zijn Geest het geloven in ons werkt.

Olie dus, de heilige Geest.

Zorg dat je die in je lampje, in je hart, hebt.

Als ouders, als grootouders, als gemeenteleden, of hoe u of jij ook maar meeluistert.

Hoe doe je dat?

Nou, heel eenvoudig: gewoon door te bidden.

Door iedere dag opnieuw aan de Here God te vragen of Hij je zijn Geest wil schenken.

Genoeg olie voor de nieuwe dag en voor heel je leven.

En dan zal de heilige Geest ongetwijfeld in je gaan werken.

Dat heeft de Here Jezus Zelf beloofd. Hij zei: klop, en je zál worden opengedaan.

Want wie de Vader bidt om de Geest, die zál Hij aan de bidder geven.

Dat is dus de goede boodschap: die Geest is voor iedereen te ontvangen.

Je hoeft er alleen maar om te vragen.

Voor jezelf, en misschien mag je dat ook wel voor een ander vragen, als je die ander er niet zélf om ziet vragen.

Zoals die vier vrienden, die hun vriend bij Jezus brachten, die een gat in het dak maakten, en Jezus vroegen of Hij hem wilde genezen.

Dan lees je dat Jezus, hún geloof (dus niet het geloof van die man zelf, maar hún geloof) ziende, die man zijn zonden vergaf en Hem genas.

Net zo zouden wij daarom misschien ook wel voor de mensen om ons heen mogen bidden om olie.

Om het geschenk van de heilige Geest.

Dat is onze taak om te bidden om de heilige Geest.
Om olie, om licht, het licht van Christus.
Zodat andere mensen ook door ons tot Christus, de Bruidegom, gebracht worden.

Daar moeten we niet mee wachten, met dat te bidden.
Want er kan een moment komen dat het te laat is om dat te gaan vragen, hoorden we.
En blijft de deur dicht. En zegt Christus: "Jou ken Ik niet."
Want jij hebt geen olie.
Jij hebt er blijkbare nooit serieus werk van gemaakt om andere mensen met Mij in contact te brengen. Voor jou was Ik, Jezus, blijkbare niet belangrijk genoeg.
Jij hebt er nooit om olie gevraagd, om van Mij te kunnen vertellen. Want anders had je ongetwijfeld die olie in je lampje gehad.

Christus vertelt deze gelijkenis, gemeente, niet zozeer om ons vrees aan te jagen of ons te ontmoedigen. Maar juist zegt Hij dit, om ons ernst te laten maken met zijn onpeilbare liefde. Om die niet achteloos links te laten liggen. Om die door te geven aan elkaar. Om nu, vandaag, en morgen, alle dagen dat ons het leven geschonken is, te bidden om olie. Om de heilige Geest.
Opdat wij elkaar bij de Bruidegom brengen, bij Christus.
Of beter gezegd: opdat de heilige Geest Zélf, via ons, ons en elkaar bij Christus brengt.

Want dat is nogmaals het bemoedigende: dat de bidder ontvangt, en dat Hij niemand laat staan die hier om vraagt. De Geest zal geschonken worden. De Geest: degene die uit Christus neemt en het verkondigt. Dat zal Hij dan ook via ons weten te doen. Als doopouders, als grootouders of hoe en wie dan ook.
Daar rust rijke zegen op.

Laten wij daarom dan nu het lied dat gezongen zal worden, in ons hart meebidden.
Het is een lied van Maarten Luther, een gebed om de heilige Geest.
Dat Die ons mensen zal weten te herscheppen, tot Christus zal brengen.
Naar de bruiloft die geen einde kent.
Van Gods liefde, tot in eeuwigheid.

Amen.